№ 6 Warszawa, dnia 29 lutego 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 złp. 25 gr., poleconą 1 złp. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 złp. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja Dz. Urzędowego M-wa Skarbu zawiadamia, iż należność za ogłoszenia rejestrowe, które zostały Administracji nadesłane w roku 1924 i podlegają opublikowaniu w Dz. Urz. M-wa Skarbu zostaje podwyższona z Mk. 2.000.000 do 5.000.000 i 1.000.000 do 3.000.000 mk.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia zaległości w nadruku ogłoszeń, Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu uprasza, aby osoby prawne, które w myśl art. 7 Ustawy o podatku dochodowym, z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. Ustaw Nr. 13, poz. 110) obowiązane są ogłaszać sprawozdania roczne wraz z rachunkiem zysków i strat w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, niezwłocznie nadsyłały odnośny materjał do ogłoszenia.

TREŚĆ.

Podatki bezpośrednie.

185.

OKÓLNIK L: D. P. 219/II

w sprawie poboru podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej w marcu 1924 r.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego.

w miejscu.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę **na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej,** był w miesiącu marcu 1924 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym — ponad (w tysiącach marek)	do (w tysiącach marek)	Stopa procentowa podatku
1	5.256.000	7 008.000	0,3
2	7.008.000	8 760.000	0,4
3	8.760.000	11.388 000	0,5
4	11 388.000	14.016.000	0,8
5	14 016.000	16 644 000	1
6	16.644.000	19 272 000	1,3
7	19.272.000	21.900.000	1,6
8	21 900.000	24.820.000	2
9	24.820.000	27.740.000	2,4
10	27 740.000	30.660.000	3
11	30 660.000	33 580.000	3,6
12	33.580.000	36 500.000	4,2
13	36 500 000	37.960.000	5,4
14	37.960 000	40.150.000	6,6
15	40.150.000	42.340.000	8,4
16	42.340 000	45 260 000	10,2
17	45.260.000	48.180.000	12
18	48 180.000	51.110.000	13,8
19	51.110.000	54.750 000	15,6
20	54.750.000	58.400.000	16,3
21	58 400.000	62.050 000	17,1
22	62.050.000	65.700 000	18
23	65.700.000	69.350.000	18,8
24	69 350.000	73.000.000	19,8
25	73 000.000	76.650.000	20,7
26	76.650.000	80.300.000	21,7
27	80 300.000	83 950.000	22,5
28	83 950 000	87.600.000	23,4
29	87 600,000	131.400.000	24,2
30	131.400.000	175.200.000	25
31	175 200.000	219.000 000	25,9
32	219.000.000	262 800.000	26,7
33	262.800 000	328.500.000	27,6
34	328.500.000	525.600.000	29,4
35	525.600.000	657.000.000	30,6
36	657.000.000	876.000.000	32,4
37	876.000.000		34,2

Potrącone kwoty należy, w myśl postanowienia art. 13 powołanej ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r., w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia wpłacić do Kasy Skarbowej, a to pod rygorem 5% kar za każdy dzień zwłoki.

Warszawa, dnia 19 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

186.

OKÓLNIK L. D. P. 219/II

w sprawie poboru podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze Województw Wielkopolskiego, Pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego w marcu 1924 r.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego, Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej i Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego.

w miejscu.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę **na obszarze Województw Wielkopolskiego, Pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego był w miesiącu marcu 1924 r.** dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym — ponad (w tysiącach marek)	do (w tysiącach marek)	Stopa procentowa podatku
1	5.256.000	7.008.000	0,3
2	7.008.000	8.760.000	0,4
3	8.760.000	11.388.000	0,5
4	11.388 000	14,016 000	0,7
5	14.016.000	16.644.000	0,9
6	16.644.000	19.272 000	1,1
7	19.272 000	21.900.000	1,4
8	21.900 000	24.820.000	1,7
9	24.820 000	27.740.000	2
10	27.740.000	30.660.000	2,5
11	30 660.000	33 580 000	3
12	33.580 000	36.500.000	3,5
13	36.500.000	37 960.000	4,5
14	37 960.000	40.150.000	5,5
15	40.150 000	42.340.000	7
16	42 340.000	45.260.000	8,5
17	45.260.000	48.180.000	10
18	48.180.000	51.110.000	11,5
19	51.110.000	54.750.000	13
20	54.750.000	58 400.000	13,6

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w tysiącach marek		
21	58.400.000	62.050.000	14,3
22	62.050.000	65.700 000	15
23	65.700.000	69.350 000	15,7
24	69.350.000	73.000.000	16,5
25	73.000.000	76.650.000	17,3
26	76.650.000	80.300.000	18,1
27	80.300.000	83.950.000	18,8
28	83.950.000	87.600.000	19,5
29	87.600.000	131.400.000	20,2
30	131.400.000	175.200.000	20,9
31	175.200.000	219.000.000	21,6
32	219.000.000	262.800.000	22,3
33	262.800.000	328.500.000	23
34	328.500.000	525.600.000	24,5
35	525 600.000	657.000.000	25,5
36	657 000.000	876.000.000	27
37	876.000.000		28,5

Na wymienionym obszarze należy w myśl art. 6 punkt b. powołanej ustawy na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych potrącać równocześnie z podatkiem państwowym, poczynając od 4 stopnia powyższej skali włącznie dodatek w wysokości 3% wypłaconego wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy, w myśl postanowienia art. 13 powołanej ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r., w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia wpłacić do Kasy Skarbowej, a to pod rygorem 5% kar za każdy dzień zwłoki.

Warszawa, dnia 19 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

Opłaty stemplowe.

187.

PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 lutego 1924 r.

w przedmiocie przyspieszenia terminów płatności należytości prawnych w b. zaborze austrjackim.

Na podstawie art. 1 punkt 1 lit. d) i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1924 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Termin 30-dniowy, ustanowiony w ustępie ostatnim § 60 austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 50) zmienia się na 14-dniowy.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu i obowiązuje na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz powiatów: bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego.

Rozporządzenie niniejsze stosuje się w przypadkach, w których data wymierzenia należytości nie jest wcześniejszą niż dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 127).

Podatki konsumcyjne.

188.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 lutego 1924 r.

w przedmiocie zmiany opłaty wywozowej od ropy naftowej.

Na zasadzie art. 18 ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) i art. 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Określoną w rozporządzeniu z dnia 12 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 175) opłatę wywozową od ropy naftowej ustala się w wysokości 0.10 franka złotego od 1 kg. wagi netto.

§ 2.

Sposób obliczenia wartości franka złotego następuje wedle postanowienia art. 3 ustawy z dnia 6.XII 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044).

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 12 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz 175).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. R. P. z dn. 25.II 1924 r. Nr. 16, poz. 163).

189.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU I MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 lutego 1924 r.

w sprawie obniżenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie art. 1. § 6a niemieckiej ustawy z 20 kwietnia 1917 r., tudzież § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 331) zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z 24 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1128) podatek od węgla zniża się w następujący sposób:

I. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Górnośląskiego na 15% wartości względnie ceny węgla:

II. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego jako to: Feliks, Ignacy, Jadwiga, Jerzy, Juljusz, Kazimierz, Koszelew, Paryż, Modrzejów, Reden, Antoni, Czeladź, Grodziec II, Hr. Renard, Jowisz, Saturn, Wiktor na 12.5% wartości względnie ceny węgla;

III. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego jako to: Klimontów I (Władysław) i Nadreden oraz z kopalń Piłsudski i Kościuszko Zagłębia Krakowskiego na 8% wartości względnie ceny węgla;

IV. dla węgla kamiennego z wszelkich innych kopalń Zagłębia Krakowskiego oraz z kopalni Silesia na Śląsku Cieszyńskim na 3% wartości względnie ceny węgla.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 6 lutego 1924 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 25.II 1924 r. Nr. 16, poz. 164).

190.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1924 r.

w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 października 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 909), § 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 331) wreszcie § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 1064) zarządza się co następuje:

§ 1. Węgiel kamienny i koks przywożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej nie podlega podatkowi aż do odwołania, (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 47), oraz z dnia 8 marca 1923 r. (D. U. R. P. Nr. 28, poz. 174).

§ 2. Nie jest sortowaniem płukanie miału węglowego nabytego od kogoś innego celem poddania go koksowaniu.

§ 3. Krajowy węgiel podlega opodatkowaniu w tym stanie, w jakim się go zbywa.

Węgiel używany we własnem przedsiębiorstwie lub na własne potrzeby przedsiębiorcy podlega opodatkowaniu w takim stanie, w jakim bywa zużyty. Węgiel kamienny sortowany przez wytwórcę, a następnie we własnem przedsiębiorstwie zużywany podlega podatkowi, jako sortowany.

Dalsza próbka węgla surowego ma tylko o tyle znaczenie pod względem podatkowym, o ile przez to uzyskuje się produkty, które przy węglu wydobytym w kraju wedle § 2 ustawy podlegają podatkowi.

Przy używaniu na własne potrzeby koksu albo brykietów uzyskanych z węgla kamiennego podlega zatem podatkowi węgiel użyty do przerobu, a nie koks lub brykiety.

§ 4. Kto stosownie do § 4 ustęp 2 ustawy poddaje koksowaniu węgiel kamienny z własnej produkcji, uprawniony jest conajmniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem normalnego ruchu, postawić wniosek u władzy skarbowej, ażeby podlegająca podatkowi ilość węgla poddana koksowaniu obliczoną została wedle przeciętnej wydajności koksu.

Wniosek dopuszczalny jest tylko dla tych koksowni, które otrzymują do przerobu wyłącznie węgle dobywane z własnych kopalni podatnika.

Komisja do badania wartości węgla (§ 22) ustali ogólnikowo, jaką wydajność należy uznać za normalną.

O ile zachodzą nadzwyczajne okoliczności można dla poszczególnych przedsiębiorstw ustalić wyjątkową wydajność koksu.

§ 5. Przy opodatkowaniu węgla wedle przeciętnej wydajności koksu należy przy obliczaniu podatku przyjąć za podstawę tę cenę, względnie wartość węgla, jaką ma dany gatunek węgla, z którego wytworzono koks, w chwili dostawy, odstąpienia lub użycia we własnem przedsiębiorstwie albo na swoje potrzeby koksu.

§ 6. Nie podlegają podatkowi te ilości węgla, które niezbędne są do utrzymania ruchu kopalni, jakoteż sortowni. Również węgiel zużywany do naprawy maszyn i narzędzi kopalni należy uważać za potrzebny do utrzymania ruchu kopalni. Natomiast węgiel zużywany do wyrabiania tychże maszyn i narzędzi podlega podatkowi.

Jeżeli podlegający podatkowi zakład wytwarza energję elektryczną tak na cele wolne od podatku, jak też i na cele podlegające podatkowi, natenczas zwalnia się od podatku tylko tę część węgla użytego w zakładzie elektrycznym, jaka

wedle wykazów elektrowni przypada na wytworzenie energji zużytej na cele wolne od podatku.

Jeżeli węgiel potrzebny do utrzymania w ruchu wolnego od podatku przedsiębiorstwa bywa przetwarzany na energję elektryczną przez jakiś obcy zakład, a nie przez samo przedsiębiorstwo zobowiązane do płacenia podatku, natenczas podatnikowi potrąca się za każdą zużytą na cele wolne od podatku kilowatogodzinę podatek, przypadający od odpowiedniej ilości węgla.

Jako odpowiednią ilość węgla należy przyjąć, bez względu na rodzaj i pochodzenie węgla zużytego do wytwarzania siły elektrycznej, w kopalniach węgla kamiennego i w przynależnych do nich sortowniach poza obszarem Województwa Śląskiego 1.8 kg. najpośledniejszego gatunku węgla, podlegającego w danem przedsiębiorstwie przemysłowem podatkowi; w wypadku przewidzianym w § 3 ust. 2 ustawy najpośledniejszego węgla sprowadzonego do sortowania.

Wedle tych samych zasad należy postępować jeżeli energja elektryczna jest wytwarzana we własnym zakładzie podatnika jednakże przy użyciu gazu z węgla podlegającego podatkowi.

§ 7. Sortowniom potrąca się podatek od węgla zużytego do utrzymania ruchu przedsiębiorstwa przy zapłacie podatku od węgla sortowanego.

Przepisy dotyczące węgla krajowego.

§ 8. Jako wartość sprzedanego węgla należy rozumieć w myśl § 8 ustawy cenę sprzedaży, licząc loco kopalnia względnie przetwórnia. Jako cenę sprzedaży należy rozumieć wartość wszelkich umówionych świadczeń wzamian za dostarczony węgiel.

Przy sprzedaży węgla syndykatowi z kopalń objętych syndykatem składa się cena sprzedaży z ceny obrachunkowej między syndykatem a kopalnią z doliczeniem wszelkich świadczeń dodatkowych na rzecz kopalni, po potrąceniu jednak wszelkich zwrotów ze strony kopalni na rzecz syndykatu.

W ten sam sposób oblicza się ostateczną cenę przy sprzedaży węgla pośrednikom.

§ 9. Dodatkowe świadczenia, względnie inne korzyści przyznane obok ceny sprzedaży, podlegają opodatkowaniu w całej wysokości.

Jeżli podatnik jest bezpośrednio albo pośrednio zainteresowany w zysku sprzedawcy, natenczas podatkowi podlega udział podatnika w czystym zysku z odsprzedaży węgla po potrąceniu 6% na oprocentowanie udziału podatnika w kapitale zakładowym przedsiębiorstwa sprzedawcy.

Jeżeli udział w przedsiębiorstwie sprzedawcy rozciąga się również na inne operacje poza dostarczaniem węgla, natenczas dopuszczalne jest potrącenie procentów od kapitału tylko w stosunku czystego zysku z węgla do zysku z reszty operacj.

§ 10. Jeżeli dla tego samego gatunku węgla istnieją rozmaite ceny sprzedaży, natenczas przyjmuje się jako wartość węgla zużytego we własnem przedsiębiorstwie względnie na swoje potrzeby najniższą cenę sprzedaży osiągniętą w czasie zużycia węgla za węgiel tego samego gatunku.

Jeżeli przedsiębiorca używający węgla na własne potrzeby nie zawarł żadnej umowy na srzedaż węgla odpowiadającego gatunkowi przez niego użytemu, natenczas jako wartość za podstawę wymiaru podatku ma służyć cena uzyskana za węgiel tego samego gatunku w jego okręgu przy umowach z dostawą długoterminową.

§ 11. Przedsiębiorca obowiązany po myśli § 3 ustęp 1 i 2 ustawy do zapłaty podatku od węgla krajowego ma węgiel podlegający podatkowi zgłosić dnia 15-go następnego miesiąca pisemnie w dwu egzemplarzach właściwemu inspektorowi względnie urzędowi kontroli skarbowej.

Jednem zgłoszeniem może być objęty tylko węgiel z jednej kopalni podlegający tej samej stopie podatkowej.

Zgłoszenia mogą być sporządzane ołówkiem atramentowym przez kalkę.

O ile termin zgłoszenia przypada na niedzielę lub święto uroczyste natenczas zgłoszenie należy wnieść dnia poprzedniego.

Właściwym urzędem kontroli skarbowej jest ten, w którego okręgu znajduje się zarząd kopalni węgla.

Na ilości węgla dostarczonego Ministerstwu Kolei Żelaznych jakoteż Ministerstwu Spraw Wojskowych na podstawie długoterminowych umów o dostawie należy wnosić w powyższym terminie osobne zgłoszenia.

§ 12. Przypadający wedle zgłoszenia podatek należy najpóźniej w dzień wniesienia zgłoszenia zapłacić we właściwej kasie skarbowej, a daty zapłaty na zgłoszeniu uwidocznić.

Przekazanie przypadającego podatku przez P. K. O. lub P. K. K. P. na rachunek właściwej kasy uważa się narówni z zapłatą podatku w tejże kasie.

Podatek przypadający od węgla dostarczonego Ministerstwu Kolei Żelaznych względnie Ministerstwu Spraw Wojskowych opłacają powyższe Ministerstwa bezpośrednio do kasy skarbowej w Częstochowie, Krakowie względnie w głównej Kasie Skarbowej w Katowicach w zastępstwie przedsiębiorstw dostarczających węgiel.

Za zaległy podatek przypadający od dostaw dla Ministerstwa Kolei i dla Ministerstwa Spraw Wojskowych nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności zarządy kopalń węgla.

Podatek niezapłacony w terminie przepisanym będzie zwaloryzowany po kursie obowiązującym w dniu płatności i ściągnięty wraz z karą za zwłokę i kosztami w drodze przymusowej po kursie obowązującym w dniu faktycznej zapłaty.

§ 13. Wagę węgla należy podawać w zgłoszeniu w tonach (1000 kg.) i to osobno każdą ilość mającą inną cenę lub wartość.

Ilości poniżej 100 kg. nie podlegają zgłoszeniu.

§ 14. Do zgłoszenia węgla, który sprzedaje się po cenach ogólnie obowiązujących, jakoteż dla węgla, który odstępuje się pod innym tytułem, a nie odpłatnym, albo też wreszcie, który używa się we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby, należy używać druków wedle przepisanego wzoru.

O ile odstępuje się węgiel nie po cenach ogólnie obowiązujących, lecz po cenach ugodzonych na podstawie specjalnych układów (umów), należy tę okoliczność w zgłoszeniu wyraźnie zaznaczyć.

§ 15. Jeżeli obok ceny sprzedaży przewidziane są dodatkowe świadczenia lub inne korzyści, albo jeśli sprzedaż węgla odbywa sie przy pomocy pośrednika, w którego cenie sprzedaży podatnik jest w jakikolwiek sposób zainteresowany, natenczas okoliczność tę należy również w zgłoszeniu wyraźnie zaznaczyć.

Wartość tych dodatkowych świadczeń lub innych korzyści lub wreszcie udziału w zysku pośrednika należy zgłosić do wymiaru, skoro tylko zostaną ustalone.

Jeśli podatnikowi przysługuje prawo żądania złożenia rachunków i wglądu w księgi pośrednika, natenczas ma on to prawo wykonać na żądanie władzy skarbowej i wynik tejże władzy przedstawić.

§ 16. Inspektor, względnie urząd kontroli skarbowej, sprawdza bezzwłocznie, czy wszystkie kopalnie, znajdujące się w jego okręgu, wniosły przepisane zgłoszenia, i czy wniesione zgłoszenia zawierają wszystkie potrzebne szczegóły, wciąga je do swego zapisku, uwidacznia na nich datę wniesienia i poz. zapisku, następnie o ile możności jaknajrychlej sprawdza w zarządzie przedsiębiorstwa, czy ilość, jakość i wartość względnie cena węgla, podane w zgłoszeniu, zgadzają się z wpisem w księdze podatkowej, tudzież czy i jakie dowody posiada przedsiębiorstwo na zapłacenie podatku, poczem najpóźniej do dni 6-u przedkłada oba egzemplarze zgłoszenia wraz z zapiskiem urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów, względnie dyrekcji okręgu skarbowego.

Wynik kontroli wpisuje organ skarbowy w księdze podatkowej w przedsiębiorstwie.

§ 17. Urząd skarbowy akcyz i monopolów względnie dyrekcja okręgu skarbowego sprawdza prawdopodobieństwo zgłoszonych cen i wartości.

Nie można uważać ceny sprzedaży za nieodpowiednią w rozumieniu § 10 ust. 1 ustawy, jeżeli cena ta w chwili zawarcia umowy była usprawiedliwiona stosunkami handlowemi, albo stosunkami gospodarczemi, a przedewszystkiem koniecznością zbytu węgla przez podatnika.

Natomiast należy uznać cenę za nieodpowiednią, jeżeli została ona obniżona wśród okoliczności, które wykluczają swobodne kształtowanie się tejże ceny.

§ 18. Jeżeli urząd skarbowy względnie dyrekcja okręgu skarbowego uznają zgłoszone ceny i wartości za odpowiednie, natenczas uwidaczniają to na obu egzemplarzach zgłoszenia i jeden z nich zwracają właściwemu inspektorowi względnie urzędowi kontroli skarbowej, w celu doręczenia go przedsiębiorstwu.

§ 19. Urząd skarbowy względnie dyrekcja okręgu skarbowego ma prowadzić rejestry zgłoszeń podatku od węgla wedle wzoru przepisanego, a to osobno na poszczególne stopy podatkowe 25%, 21%, 14%, 10%, tudzież osobno na węgiel wolny od podatku.

§ 20. Kwoty poniżej 500 mk. należy pominąć, kwoty ponad 500 mk. zaokręglić na 1.000 mk.

§ 21. Jeżeli przy sprawdzaniu zgłoszeń podatkowych przez urząd skarbowy akcyz i monopolów względnie dyrekcję okręgu skarbowego nasuną się wątpliwości co do tego, czy zgłoszone ceny i wartości są odpowiednie, natenczas władza skarbowa ma zgłoszenie uznać za wątpliwe i pierwszy egzemplarz zgłoszenia przesłać komisji, przewidzianej w § 22, do zaopinjowania o wątpliwych cenach i wartości.

Podatnika należy zawiadomić, że jego zgłoszenie podatkowe zostało uznane za wątpliwe. Drugi egzemplarz zgłoszenia podatkowego pozostaje w urzędzie skarbowym aż do ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli zgłoszenia dotyczące dostaw węgla Ministerstwu Kolei Żelaznych względnie Ministerstwu Spraw Wojskowych nasuwają pewne wątpliwości, należy sprawę wyjaśnić w porozumieniu z danem Ministerstwem.

§ 22. Do badania cen i wartości węgla, uznanych za wątpliwe przez władze skarbowe, ustanowi się komisje, składające się z urzędnika skarbowego, jako przewodniczącego, z 2 zastępców naczelnej władzy górniczej i z 3 rzeczoznawców z kół przemysłowców węglowych.

§ 23. Ilość komisji do badania wartości węgla, ich siedzibę, miejscową przynależność, skład i tok czynności określi Ministerstwo Skarbu.

Członkowie są obowiązani do zachowania tajemnicy odnośnie do stosunków obrotu i zbytu podatnika, o których dowiadują się w charakterze członków komisji.

§ 24. Komisja do badania wartości węgla jest uprawniona do przeprowadzenia dochodzeń wszelkiego rodzaju, a w szczególności do miejscowych oględzin, do stawiania pisemnych lub ustnych pytań pod adresem zainteresowanych o okolicznościach towarzyszących zawarciu umowy o sprzedaż węgla.

§ 25. Jeżeli komisja do badania wartości węgla uzna zakwestjonowane przez urząd skarbowy, względnie dyrekcje okr. skarb., ceny i wartości za odpowiednie, to zwraca mu zgłoszenie zaopatrzone stosowną uwagą.

Władza skarbowa zawiadamia podatnika o opinji komisji, zwracając mu jeden egzemplarz zgłoszenia.

§ 26. Jeżeli komisja do badania wartości węgla uzna cenę względnie wartość podaną w zgłoszeniu za nieodpowiednią, natenczas wzywa ona podatnika do usprawiedliwienia cen podanych w zgłoszeniu.

Po zbadaniu argumentów i przedstawionych przez podatnika dowodów komisja wydaje orzeczenie o cenie, jaka winna być przyjęta do obliczania podatku od węgla i komunikuje je tak władzy skarbowej, jak podatnikowi. Jeżeli podatnik w ciągu 24 godzin nie zgłosi sprzeciwu na ręce przewodniczącego komisji, natenczas władza skarbowa wzywa podatnika do zapłaty, przypadającego dodatkowego podatku, do 8 dni, a w razie niezapłacenia waloryzuje go i ściąga w drodze przymusowej.

§ 27. Jeżeli podatnik zgłosi w ciągu 24 go-

dzin od otrzymania orzeczenia komisji sprzeciw, natenczas komisja do badania wartości węgla odstępuje akty sprawy władzy skarbowej, która ustala wartość węgla w wysokości podanej przez komisję do badania wartości węgla i wydaje podatnikowi orzeczenie o ustaleniu wartości z wezwaniem do zapłacenia przypadającego dodatkowego podatku do 8 dni.

W orzeczeniu należy podać podatnikowi podstawę obliczenia podatku i powody dla których nie zgodzono się z jego zgłoszeniem.

Podatnika należy pouczyć, że przeciw urzędowemu ustaleniu wartości dopuszczalne jest zażalenie w drodze administracyjnej do wyższej instancji, które należy wnieść w ciągu 8 dni za pośrednictwem wymiarowej władzy skarbowej.

§ 28. Skarbowa władza wymiarowa jest uprawniona do uwzględnienia zażalenia wniesionego przeciw swemu orzeczeniu, wyższa władza rozstrzygająca zażalenie może również uwzględnić dalsze zażalenie przeciw swemu orzeczeniu.

W razie potrzeby należy wysłuchać opinji komisji do badania wartości węgla co do powodów zażalenia.

§ 29. Kto chce uzyskać zwrot podatku na zasadzie § 6 ustęp 2 i 3 niniejszego rozporządzenia winien podać ilość zużytych w ciągu okresu podatkowego kilowato-godzin na cele przewidziane w § 5 ustęp 1 ustawy w zgłoszeniu podatkowem z wnioskiem o zwrot i żądanie swe należycie udokumentować.

§ 30. Kto sortuje wydobyty przez kogoś innego w kraju węgiel kamienny i chce uzyskać przy opodatkowaniu węgli sortowanych zwrot podatku, winien każdą dostawę węgla, która przeznaczona jest do sortowania, względnie do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu zgłosić w sposób przepisany w § 11.

Zgłoszenie musi zawierać gatunek, ilość i cenę lub wartość węgla, wedle której opłacono podatek od sprowadzonego węgla.

Wraz ze zgłoszeniem należy przedłożyć odpis rachunku sprzedawcy węgla, z którego widoczna jest cena albo wartość tony węgla jaką przyjęto za podstawę opodatkowania.

§ 31. Jeżeli nabyty węgiel odstępuje się dalej komu innemu lub przeznacza się na inny cel, a nie na sortowanie, albo na utrzymanie w ruchu zakładów sortowania, należy o tem donieść w drodze przepisanej (§ 11) urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów podając gatunek i ilość węgla.

§ 32. Przy opodatkowaniu węgla sortowanego należy przyjąć za podstawę do obliczenia zwrotu wagę węgla zgłoszonego do podatku.

Wagę węgla zużytego do utrzymania w ruchu sortowni należy podać w zgłoszeniu podatkowem z wnioskiem o potrącenie.

§ 33. Kwotę zwrotu należy potrącić z ogólnej sumy podatków, jaką ma zapłacić za dany miesiąc uprawniony do otrzymania zwrotu.

Jeżeli uprawniony do odbioru w danym miesiącu nie ma płacić żadnego podatku od węgla, natenczas należy kwotę zwrotu potrącić z jego najbliższego długu podatkowego.

Ponowne oznaczenie kwoty podatkowej.

§ 34. Jeżeli z powodu odrzucenia dostawy węgla podlegającego podatkowi, albo z innych powodów, cena sprzedaży całej dostarczonej ilości, albo części tejże, dodatkowo zostanie obniżona, natenczas może być na wniosek podatnika, o ile udowodni niewątpliwie opust ceny dokumentami, kwota podatkowa na nowo oznaczona. Nadpłacona kwota podatku będzie zwrócona.

Jeżeli podatnik udowodni, że cała przesyłka opodatkowanych węgli, albo część tejże, została zwrócona do jego zakładu, można mu na jego wniosek zwrócić zapłacony podatek przypadający od ilości przywiezionego z powrotem węgla.

Wniosek o ponowne oznaczenie podatku, względnie zwrot tegoż, należy podawać do tej władzy skarbowej, która wymiaru dokonała i to najpóźniej w ciągu roku, licząc od dnia opodatkowania.

O wniosku rozstrzyga izba skarbowa.

Opust podatku ze względów słuszności.

§ 35. Ministerstwo Skarbu może ze względów słuszności, przy zachowaniu zasad obowiązujących dla obrotu celnego, przyznać opust podatku od węgla wywiezionego za granicę albo go nawet zwrócić.

§ 36. Do zgłoszenia rozpoczęcia przedsiębiorstwa kopalni obowiązany jest przedsiębiorca kopalni.

Zgłoszenie powstających kopalń należy wnosić do właściwej władzy skarbowej conajmniej na miesiąc przed uruchomieniem przedsiębiorstwa.

Jeżeli przedsiębiorstwo rozciąga się na kilka rozmaitych okręgów skarbowych, oznajmienie należy wnosić do tej władzy skarbowej, w której okręgu znajduje się siedziba handlowego zarządu przedsiębiorstwa.

Dla każdego zakładu należy wnosić osobne zgłoszenie.

Zakłady, stanowiące wspólną całość tak pod względem terytorjalnym jak urządzeń technicznych, mają być uważane za jeden zakład.

§ 37. Zgłoszenie kopalni musi zawierać opis wszelkich zakładów przedsiębiorstwa, które mają znaczenie dla wydobycia, sortowania i zbytu albo dla zużycia węgla.

W szczególności musi zgłoszenie zawierać:

1) rodzaj przedsiębiorstwa (np. kopalnia węgla kamiennego, sortownia i t. d.);

2) nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy;

3) miejsce, gdzie się znajduje handlowe kierownictwo przedsiębiorstwa;

4) oznaczenie kopalń należących do przedsiębiorstw według nazw i położenia;

5) ilość i oznaczenie szybów wydobywalnych każdej kopalni;

6) rodzaj i sortyment wydobywanego węgla;

7) ilość zakładów do sortowania, jakoteż rodzaj i produkty sortowania;

8) miejsce i ilość kopalnianych składów węgla;

9) oznaczenie tych zakładów przedsiębiorstwa do których utrzymania wedle § 5 ustęp 1 ustawy używa się węgla wolnego od podatku;

10) ilość i rodzaj ubocznych przedsiębiorstw, w których zużywa się węgiel.

§ 38. O zamierzonych zmianach (§ 13 zdanie 2 ustawy) w zakładach przedsiębiorstwa, jak również o zmianach w posiadaniu należy conajmniej na tydzień przed ich dokonaniem donieść właściwej władzy skarbowej. Zmiany, które zaszły bez woli przedsiębiorcy np. zastanowienie ruchu, albo ograniczenie tegoż wskutek wypadków należy zgłosić w ciągu 3 dni.

§ 39. Doniesienie przedsiębiorcy o ustanowieniu kierownika kopalni ma być również przez tego kierownika podpisane.

§ 40. Doniesienia przepisane w § 13 i 14 ustawy należy wnosić do właściwego urzędu akcyz i monopolów względnie dyrekcji okr. skarb. w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz zatrzymuje władza skarbowa, drugi ma być zwrócony z potwierdzeniem zgłoszenia przedsiębiorcy albo kierownikowi kopalni, w celu przechowania go w przedsiębiorstwie wedle wskazówek tejże władzy skarbowej.

§ 41. Ilość i sposób przeprowadzenia rewizji skarbowych w zakładach podlegających podatkowi po myśli § 3 ust. 1 i 2 ustawy oznaczą izby skarbowe.

§ 42. Przedsiębiorcy zakładów podlegających podatkowi obowiązani są prowadzić księgi handlowe w ten sposób, aby mogli dać dokładne wyjaśnienie o rodzaju i ilości wydobytego względnie sprowadzonego węgla, następnie co się z tym węglem stało, o jego sprzedaży, zużyciu we własnem przedsiębiorstwie, na swoje potrzeby albo na cele wolne od podatku.

Jeżeli dla utrzymania ruchu kopalni używa się energji elektrycznej, natenczas należy prowadzić osobne zestawienie, objaśniające wytwarzanie, sprowadzanie, jakoteż zużycie energji

Jeżeli władza skarbowa uzna księgowość prowadzoną w powyższym celu za niewystarczającą, natenczas może przepisać właścicielowi przedsiębiorstwa, jakie księgi i w jaki sposób mają być prowadzone.

§ 43. Oprócz ksiąg przewidzianych w poprzednim § ma każde przedsiębiorstwo podlegające podatkowi, prowadzić księgę podatkową wedle przepisanego wzoru, w której należy wpisywać wszelkie ilości węgla podlegającego podatkowi jakoteż wolnego od podatku, odstąpionego względnie zużytego w ciągu okresu podatkowego.

§ 44. Zgłoszenia podatkowe potwierdzone przez urząd skarbowy, tak co do węgla podlegającego podatkowi, jak i co do węgla wolnego od podatku, jakoteż dowody zapłacenia podatku, winno przedsiębiorstwo kopalni przechowywać ułożone w porządku chronologicznym przez 3 lata.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 135).

(Strrna 1).

Wzór 1 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135.

Z G Ł O S Z E N I E

do opodatkowania po stopie ....
węgla kamiennego
sprzedanego, wogóle odstąpionego, zużytego we własnem przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby w miesiącu .... 192......... r.

.... dnia .... 192.........

Nazwa przedsiębiorstwa
....

Podpis właściciela lub Kierownika przedsiębiorstwa
....

Podatek w kwocie .... zapłacono dnia ....
do Kasy ....

UWAGA: Podatek należy wpłacić do Kasy Skarbowej, w obrębie której znajduje się przedsiębiorstwo węglowe.
Wpłatę można uskutecznić gotówką, za pośrednictwem P. K. K. P. lub P. K. O. na rachu- tejże Kasy.

(Strona 2).

Nr. bieżący	Księga podatkowa		Kopalnia	Sortyment (gruby, kostka, orzech,	Ilość węgla podlegającego opodatkowaniu		Wartość względnie cena sprzedaży za 1 tonę*)		Ogólna wartość sprzedażna		Przypadający podatek		U W A G A
	strona	pozycja			ton								

UWAGA: *) Przy każdym sortymencie osobno.
W razie sprzedaży po cenach specjelnie umówionych należy w rubryce na „uwagi" wymienić nabywcę i uzasadnić wysokość podanej ceny.

(Strona 1)

Wzór 2 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135.

REJESTR ZGŁOSZEŃ

dotyczących opodatkowania węgla ....
po stopie ....
za .... ćwierćrocze r. 192.........

POUCZENIE:

Rejestry zgłoszeń należy prowadzić okresami ćwierć-rocznemi.

Po upływie ćwierćrocza, po ostatecznem załatwieniu wszelkich spornych kwestji, najpóźniej jednak do trzech miesięcy, należy rejestry zamknąć i wraz ze zgłoszeniami przesłać właściwej Izbie Skarbowej do cenzury rachunkowej.

Dla celów statystycznych mają Urzędy Skarbowe, po otrzymaniu, wszystkich zgłoszeń za miesiąc sprawozdawczy i po wpisaniu ich do odnośnych rejestrów, sporządzać wykazy ilości węgla podlegającego opodatkowaniu i wolnego od podatku z wyszczególnieniem sumy należnego i zapłaconego podatku i przedkładać je wprost Ministerstwu Skarbu.

(Strona 2).

Nr. bieżący	Data zgłoszenia	Miesiąc sprawozdawczy	Przedsiębiorstwo	Kopalnia	Ilość węgla podlegającego opodatkowaniu		Ogólna wartość sprzedażna		

(Strona 3).

Przypadający podatek		Daty zapłaty				Kary za zwłokę		UWAGA
		kwota		Data	kasa			

(Strona 1).

Nazwa przedsiębiorstw ....

Wzór 5 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135

KSIĘGA PODATKOWA

dla kopalni węgla ....

POUCZENIE:

Wpisy do księgi podatkowej mają być przenoszone z ksiąg handlowych lub ksiąg przepisanych przez władze skarbowe.

Wpisy muszą być dokonywane conajmniej w przeddzień terminu wniesienia zgłoszenia podatkowego.

1) W księdze podatkowej należy prowadzić następujące rachunki:

Rachunek 1 przy węglu kamiennym na każdą poszczególną stopę podatkową:

a) na węgiel sprzedany,

b) wogóle odstąpiony,

c) zużyty we własnem przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby.

Rachunek 2 na węgiel wolny od podatku:

a) węgiel potrzebny do utrzymania ruchu kopalni (§ 5 ust. 1 ustawy węglowej),

b) węgiel dawany na opał domowy osobom zatrudnionym w kopalni i t. d. (§ 5 ust. 2 ustawy).

2) Wszystkie rachunki główne i oddzielne należy w przeddzień terminu wniesienia zgłoszeń podatkowych zamknąć, a na podstawie otrzymanych sum sporządzić zgłoszenia do opodatkowania.

3) Również przy zmianie cen lub wartości należy zesumować wszystkie ilości przy dotychczasowej cenie i sporządzić zgłoszenia jak wyżej. Przed wciągnięciem dalszych pozycji należy najpierw wpisać czerwonym atramentem nową cenę lub wartość.

4) Księgę należy założyć na dłuższy okres czasu.

(Strona 2).

Nr. bieżący	Wpisano z księgi przedsiębiorstwa				S o r t y							
	Nazwa księgi	Data	Strona	Pozycja	Gruby	Kostka I	Kostka II					
					Wartość względnie cena sprzedaży							
					I l o ś ć							
					T o n							

(Strona 3).

m e n t				Ogólna wartość sprzedażna	Przypadający podatek	Data zapłaty			Data zgłoszenia	UWAGA
						Kwota	Data	Kasa		
za jedną cenę										
w ę g l a										

UWAGA: Węgiel sprzedany po cenach specjalnie umówionych należy wyszczególnić w oddzielnej rubryce.

191.

OKÓLNIK L: 1686/D. A. M. — W. a.

W sprawie kontroli podatku od węgla i przedkładania sprawozdań o obrotach węgla w kopalniach, oraz o przypadających i uiszczonych należnościach podatku.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV w Krakowie i Kielcach, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach, P. Delegata Ministerstwa Skarbu w Katowicach.

Celem wykonania przez Izby Skarbowe przepisów z dnia 1 grudnia r. ub. o rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych, obowiązujących od dnia 1 stycznia 1924 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 12 stycznia 1924 r. Nr. 1 poz. 22) niniejszem w uzupełnieniu rozporządzenia M. S. z dnia 29 stycznia r. b. L. 6056 wyjaśnia się, co następuje:

a) Według § 11 rozporządzenia M. S. z dnia 29 stycznia 1924 r. L. 6056 w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej, obowiązującego z dniem 1 lutego 1924 r. przedsiębiorcy kopalń węgla poczynając od stycznia 1924 r., obowiązani są do składania właściwemu Inspektorowi, wzgl., Urzędowi Kontroli Skarbowej dnia 15 każdego miesiąca, następnego po sprawozdawczym, zgłoszeń (wzór Nr. 1) do opodatkowania węgla kamiennego w dwuch egzemplarzach.

b) Przypadający według zgłoszeń podatek od węgla należy zapłacić we właściwej kasie skarbowej najpóźniej w dniu wniesienia zgłoszeń, to jest dnia 15 miesiąca następnego po sprawozdawczym (§ 12), a daty wpłacenia uwidocznić na składanych zgłoszeniach.

c) Podatek nie wpłacony w terminie przepisanym podlega przeliczeniu na franki złote dnia 15 danego miesiąca i ta ilość franków złotych z karą za zwłokę i kosztami w drodze przymusowej powinna być wpłacona podług kursu, obowiązującego w dniu wpłaty (§ 12).

d) Sprawdzanie i przesyłanie otrzymanych zgłoszeń przez Inspektorów, względnie przez Urzędy Kontroli Skarbowej, jak również sprawdzanie i rejestrowanie zgłoszeń podatku od węgla przez Urzędy Skarbowe, względnie Dyrekcje Okręgów Skarbowych, jest przewidziane §§ 16, 18 i 19 tegoż rozporządzenia z dnia 29 stycznia 1924 r.

Jednakże — dla umożliwienia Izbom Skarbowym prowadzenia u siebie ksiąg szczegółowych (wzór Nr. 14), dotyczących ilości wydanego z kopalń węgla, podlegającego opodatkowaniu i wolnego od podatku, oraz przypadającego i uiszczonego podatku od węgla, a także dla umożliwienia przedkładania do Ministerstwa Skarbu sprawozdań (wzór Nr. 24), wymaganych wspomnianymi wyżej przepisami z dnia 1 grudnia 1923 r., — niniejszem zarządza się, jak niżej:

A. Inspektorzy i Urzędy Kontroli Skarbowej po otrzymaniu z kopalń w dwuch egzemplarzach oddzielnych zgłoszeń o węglu:

I. Podlegającym opodatkowaniu z przeznaczeniem:

a) do użycia we własnem gospodarstwie, lub na własne potrzeby, oraz do wysłania na zamówienia prywatne,

b) do wysłania za granicę cłową, i

c) na potrzeby: 1) Ministerstwa Kolei Żelaznych i 2) Ministerstwa Spraw Wojskowych.

II. Wolnym od podatku i wydanym:

a) do wysłania za granicę cłowa na mocy specjalnych zezwoleń,

b) do utrzymania ruchu kopalń (§ 5 ust. 1 Ustawy Węglowej).

c) na opał domowy osobom zatrudnionym w kopalniach i t. p. (§ 5 ust. 2 Ustawy Węglowej),

sprawdzają takowe według wymagań § 16 rozporządzenia z dnia 29 stycznia 1924 r. L. 6056.

Po zakończeniu swoich czynności wymaganych § 16 rozporządzenia z dn. 29 stycznia 1924 r. L. 6056, i odnotowaniu wyników tych czynności na posiadanych zgłoszeniach — Inspektorzy, względnie Urzędy Kontroli Skarbowej, przesyłają omawiane zgłoszenia do właściwych Urzędów Skarbowych, względnie do Dyrekcji Okręgów Skarbowych.

B. Urzędy Skarbowe, względnie Dyrekcje Okręgów Skarbowych, po rozpatrzeniu i uzupełnieniu, w razie potrzeby, otrzymanych za dany miesiąc zgłoszeń — wciągają takowe do rejestrów (§ 19 rozporządzenia z dnia 29.I 24 r.), poczem jedne egzemplarze zgłoszeń przesyłają bezzwłocznie Izbom Skarbowym (Wydz. IV); co do drugich egzemplarzy zgłoszeń należy stosować § 18 rozporządzenia z dnia 29.I 24 r.

Urzędy Skarbowe, względnie Dyrekcje Okręgów Skarbowych, nie przesyłają bezpośrednio do Ministerstwa Skarbu żadnych wykazów, gdyż tylko Izby Skarbowe, w myśl przepisów z dnia 1 grudnia 1923 r., są powołane do składania co miesiąc takich wykazów.

C. Izby Skarbowe (Wydział IV) po sprawdzeniu zgłoszeń otrzymanych od Urzędów Skar-

bowych względnie Dyrekcji Okręgów Skarbowych wciągają, przed zamknięciem rachunków miesięcznych, do ksiąg szczegółowych nie tylko wszystkie dane ze zgłoszeń, lecz i wszelkie uzupełnienia w midzyczasie poczynione. Otrzymane zgłoszenia Izby Skarbowe przechowują u siebie jako dowody, usprawiedliwiające zapisy ksiąg szczegółowych.

Po zamknięciu rachunków w księgach szczegółowych Izby Skarbowe — (Wydział IV) sporządzają potrzebne dla Ministerstwa Skarbu terminowe wykazy i sprawozdania, które nie mogą być opóźniane z powodu, naprzykład, pojedyńczych i niezałatwionych jeszcze spraw, dotyczących miesiąca sprawozdawczego, gdyż takie niezałatwione sprawy mogą być wyrównane w miesiącach następnych.

W księgach szczegółowych i wykazach miesięcznych Izby Skarbowe uwidaczniają należności przypadającego podatku od węgla za miesiąc sprawozdawczy w markach z przerachowaniem takowych na franki złote podług kursu dnia wpłaty, a niewpłacone zaś na dzień 15 każdego miesiąca sumy podatku podlegają waloryzacji stosownie do wskazań § 12 rozporządzenia M. S. z dnia 29 stycznia 1924 r.

D) Za zalegly podatek, przypadający od dostaw dla Ministerstwa Kolei Żelaznych i Ministerstwa Spraw Wajskowych, nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności Zarządy Kopalń węgla, gdyż wymienione Ministerstwa wpłacają podatek, przypadający od węgla im dostarczonego, bezpośrednio do Kasy Skarbowej w Częstochowie, Krakowie, względnie do Głównej Kasy Skarbowej w Katowicach — w zastępstwie dostarczających węgiel przedsiębiorstw.

Aby dać możność Izbom Skarbowym należycie wypełnić księgi szczegółowe i Księgi Główne, oraz wykazy i sprawozdania, zwrócono się jednocześnie do wyżej wymienionych Ministerstw z prośbą o wydanie zarządzeń, dotyczących powiadamiania właściwych Izb Skarbowych o dniu wpłacenia przypadających należności ze wskazaniem wpłaconych sum, oraz dokąd i według jakich dowodów uskutecznione zostały wpłaty.

Warszawa, dnia 15 lutego 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) Dr. Głowacki.
Dyrektor Departamentu.

Monopol tytoniowy.

192.

OKÓLNIK L: 2371/VI

o przeliczaniu należytości za wyroby tytoniowe.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV, Województwa Śląskiego, Wydział Skarbowy w Katowicach, wszystkich Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych.

Celem przestrzegania jednolitych zasad przy przeliczaniu należytości za wyroby tytoniowe zamawiane w magazynach państwowych, zarządza się co następuje:

Wyroby tytoniowe mogą być zamawiane w magazynach państwowych badź osobiście, bądź listownie. Jako moment dojścia do skutku umowy sprzedażnej należy uważać moment akceptowania zamówienia przez magazyn państwowy, czyli moment przeprowadzenia czynności likwidacyjnych.

Sprzedawca wyrobów tytoniowych, mający zamiar zamówić towar w magazynie państwowym, lub też wnoszący równocześnie zamówienie, musi na poczet tego ostatniego wnieść do P. K. O. na rachunek D. P. M. T. odpowiednią zaliczkę, w markach polskich. Wpłacanie powyższej zaliczki nie przesądza jednak okoliczności, czy dotyczące zamówienie będzie wogóle, lub czy w całości, lub też nareszcie, czy w najbliższym terminie akceptowane, zależy to bowiem od każdorazowego stanu zapasów w magazynie państwowym.

Zaliczka na towar, wpłacona w markach polskich do P. K. O., będzie następnie przy akceptowaniu zamówienia wzięta w rachubę w tejże samej kwocie marek polskich, przyczem dla obliczenia ceny towaru miarodajne będą te ceny taryfowe wyrobów tytoniowych, jakie obowiązują w dniu akceptowania zamówienia.

Magazyny państwowe sprzedaży wyrobów tytoniowych obowiązane są zamówienia na towar, które weszły do magazynu do godz. 12 przed południem, akceptować, to jest zalikwidować, względnie w razie braku towaru odrzucić tego samego dnia. Również należy o ile możności tego samego dnia, towar wydać. W razie gdyby to ostatnie nie było możliwe należy towar wydać następnego dnia powszedniego po cenie taryfowej obowiązującej w dniu zalikwidowania

zamówienia, a spóźnienie wydania usprawiedliwić na akcie.

Na końcu nadmienia się, że definitywnie dokonane wpłaty gotówkowo na poczet zamówienia wyrobów tytoniowych w magazynach państwowych, nie mogą być bez zezwolenia D. P. M. T. zwracane w gotówce, lecz tylko w towarze przez wykonanie odnośnego zamówienia, lub też jeśli to ostatnie jest z jakichkolwiek względów niemożliwe, przez zaliczenia na poczet zamówienia następnego. W obu wypadkach przyjmuje się do zaliczenia tylko tę kwotę marek polskich, jaka istotnie została wpłacona.

Warszawa, dnia 6 lutego 1924 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu

Przepisy celne.

193.

OKÓLNIK L: DC/1023/I/24.

w sprawie ustalenia nowych opłat za druki.

Do wszystkich Dyrekcii Ceł oraz Urzedów Celnych.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że z dniem 20 lutego r. b. należy pobierać za wyszczególnione niżej druki następujące opłaty:

Druki na deklaracje celne formatu mniejszego (wzór Nr. Nr. 269 i 999) za 1 egzemplarz	350.000 mk.
Druki na deklaracje celne formatu większego za 1 egzemplarz .	700.000 „
Druki na poświadczenia występu zagranicę środków lokomocji (wzór Nr. 279) za 1 poświadczenie	350.000 „
Druki na poświadczenia wywozu opakowania (wzór Nr. 1108) za 1 poświadczenie	350.000 „

Pozatem należy pobierać za druki na zaświadczenia używane przy przewozie towarów drogami wodnemi:

Nr. 1251 za 1 egzemplarz . .	200.000 mk.
Nr. 1252 za 1 egzemplarz . .	200.000 „
Nr. 1253 za 1 egzemplarz . .	200.000 „

Ceny powyższe obowiązują do dnia 1 marca 1924 roku.

Od tej daty automatyczne podwyżki dwutygodniowe, ogłaszane przez Urząd Statystyczny o wzroście drożyzny i stosowane przy podwyżce płac pracowników państwowych, Dyrekcje Ceł zechcą same zastosować do podwyżki cen za wyżej wyszczególnione druki.

Równocześnie uchyla się ceny druków wymienione w okólniku z dnia 31 grudnia 1923 r. L. DC/4833/I/23 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 2, poz. 87 z r. b.).

Warszawa, dnia 13 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Kutschera.*
w z. Dyrektor Departamentu Ceł.

194

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 9 lutego 1924 r.

w przedmiocie zmian w taryfie celnej.

Na zasadzie punktu 2 artykułu 1 i artykułu 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1924 r. stanowię:

§ 1. W taryfie celnej z dn. 4 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 510) wprowadza się następujące zmiany dotyczące stawek celnych:

Pozycja taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Cło od 100 kg we frankach złotych
2 p. 1.	Ryż	8
6 p. 1.	Owoce i jagody świeże, solone, moczone oprócz oddzielnie wymienionych	25
6 p. 2 b.	Pomarańcze i pomarańczki świeże	35
18 p. 1.	Kawa surowa w ziarnkach . .	90
18 p. 2.	Kawa palona w ziarnkach i mielona	140
18 p. 3.	Surogaty kawy mielone i prasowane wraz z opakowaniem bezpośrednim	140
20 p. 1.	Herbata wszelka, oprócz wymienionej w p. 2 . . brutto	370
20 p. 2.	Herbata cegiełkowa czarna i zielona; herbata mate brutto	150

Pozycja taryfy celnej	NAZWA TOWARU	Cło od 100 kg we frankach złotych
25 p. 1. a.	Drożdże prasowane	60
28 uwaga 3	Wina, skażone solą do wyrobu koniaku od 8° do 25° alkoholu (włącznie) za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu . brutto	40
30	Ocet oprócz toaletowego:	
	1) w beczkach i beczułkach łącznie z ich wagą . . .	40
	2) w innych naczyniach, łącznie z wagą naczyń . . .	80
37 p. 4. a.	Śledzie solone	15
37 p. 4. b.	Śledzie wędzone	20
43 p. 1. b.	Żelatyna (w listkach, tafelkach i t. p.); klej do apretur, mieszaniny żelatyny i gliceryny (klej elastyczny)	190
50	Gąbki	85
53	Świece, pochodnie i knotki do lampek z kołnierzami metalowemi lub bez (tak zwane naguski)	70
88 p. 1.	Gumelastyka miękka:	
	a) pod postacią arkuszy, płytek, nitek i rozczynu . .	65
	b) wyroby oprócz oddzielnie wymienionych bez dodatku z innych materjałów . .	100
	c) wyroby oprócz oddzielnie wymienionych z dodatkami z innych materjałów; cerata gumowa	190

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poracza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i nie stosuje się do towarów, które zostały zgłoszone do odprawy celnej, względnie do przekazania w pogranicznym urzędzie celnym przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 129).

195.

KOMUNIKAT L: D. C. 1208.

Położona na obszarze administracyjnym Warszawskiej Dyrekcji Ceł ekspozytura celna w Jaśkowiczach, podległa urzędowi celnemu w Zdołbunowie, zwinięta została z dniem 28 stycznia 1924 r.

Warszawa, dnia 14 lutego 1924 r.

(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

196.

OKÓLNIK Nr. 70. T.

w sprawie clenia pasów zszywanych i jednowarstwowych.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Gdańsku, Lwowie i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Departament Ceł wyjaśnia, że za pasy zszywane wymienione w poz. 57 p. 4 lit. b. należy uważać pasy sklejone, sklepane lub zszyte z dwóch lub większej ilości warstw skóry, jak również pasy chociażby jednowarstwowe, lecz sztucznie połączone z kilku skrojów lub odcinków celem otrzymania pasa żądanej szerokości (a nie długości).

Pasy jednowarstwowe, chociażby sporządzone celem otrzymania żądanej długości z kilku skrojów lub odcinków, końce których są sklepane lub zszyte, należy uważać za pasy niezszywane, podlegające cleniu według poz. 57 p. 4 lit. c.

O powyższem należy powiadomić podwładne urzędy celne.

Warszawa, dnia 18 lutego 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

197.

OKÓLNIK Nr. DC/1005/II/24

w sprawie odprawy opon wagonowych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów Celnych.

W sprawie odprawy opon wagonowych, przybywających z zagranicy z towarami, zarządza się, co następuje:

1) Opony wagonowe, należące do zagranicznych kolei, są wolne od cła i zabezpieczenia cel-

nego. Jednak przy wysyłaniu tych opon w głąb kraju z towarami, odprawionymi ostatecznie na granicy, ekspedycja kolejowa względnie ajencja celna jest obowiązana złożyć urzędowi celnemu pisemne zobowiązanie zwrotu tych opon z powrotem zagranicę w ciągu trzech miesięcy od daty oclenia towaru.

W zobowiązaniu takiem winny być wymienione: ilość opon (w miarę możności cechy i numery ich, numer wagonu, na którym umieszczono opony, nazwa stacji, do której przesyłkę adresowano oraz ostateczny termin zwrotu opon.

2) O ile z towarem odprawionym ostatecznie na granicy przybyły zagraniczne opony niestanowiące własności kolei, a mają być wysyłane w głąb kraju, należy pobrać od nich zabezpieczenie celne na zasadach odprawy warunkowej.

Opony takie winna strona zwrócić zagranicę w ciągu trzech miesięcy od daty oclenia.

3) Zagraniczne opony kolejowe, jak również niekolejowe, użyte do zabezpieczenia w drodze przesyłek celnych przekazanych do innego urzędu celnego, mogą być przekazane do właściwego urzędu celnego bez osobnych zobowiązań kolejowych względnie bez zabezpieczenia celnego, jednak pod odpowiedzialnością kolei na ogólnych zasadach przekazywania przesyłek celnych.

W tym wypadku należy w liście przekazowej uwidocznić ilość zagranicznych opon wagonowych, ochraniających przekazany towar, oraz w miarę możności oznaczyć cechy i numery tych opon.

4) Urząd Celny odbiorczy, potwierdzając urzędowi nadawczemu przybycie przekazanego towaru, winien jednocześnie potwierdzić przybycie opon.

Zwrot takich opon z powrotem zagranicę następuje na wniosek strony w drodze przekazania ich do wyjściowego urzędu celnego za pomocą nowych list przekazowych.

W listach tych należy uwidocznić, z jakiego wagonu pochodzą opony oraz datę i numer listy pierwotnej granicznego urzędu celnego.

5) W wypadkach wysyłania z wewnętrznego urzędu celnego w głąb kraju zagranicznych opon kolejowych oraz prywatnych z towarami odprawionymi ostatecznie, należy postępować analogicznie do treści punktów 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

6) Za opony wymienione w punktach 1, 3 i 4 niniejszego okólnika, niedostarczone przez kolej urzędom celnym we właściwym terminie, należy ściągać od kolei należności celne według przepisów o odpowiedzialności kolei za niedostarczenie przesyłek celnych.

W razie braku wagi zagubionej opony należy przyjmować do obliczenia należności celnych jako wagę opony 70 kg.

Warszawa, dnia 18 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Departamentu Ceł:

198.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 lutego 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany i uzupełnienia wykazu towarów, podlegających opłacie cła normalnego.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem z dnia 13 grudnia 1293 r. w przedmiocie uiszczania należności celnych wymierzonych w złotych frankach (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr .135, poz. 1124) zarządza się co następuje:

§ 1. W wykazie towarów, wyszczególnionych w § 1 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953) w sprawie wykazu towarów podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu, w brzmieniu ustalonem § 8 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych, uzupełnionym rozporządzeniem z dnia 5 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 19) pozycja 209 p. 1-a, 1-b, otrzymuje następujące brmienie: Bielizna i odzież wykończona i niewykończona zwykła lub przybrana haftami, koronkami, ozdobami i t. p. z wyjątkiem wykonanej z materjałów objętych pozycjami 195, 196, 201, 205, p: 1-a, p. 2-a, 206, 207.

§ 2. Do wykazu towarów, wyszczególnionych w § 1 rozporządzeń z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953) i z dnia 5 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 19) włącza się następujące towary:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
6 p. 1.	Owoce i jagody świeże, solone, moczone oprócz oddzielnie wymienionych.
6 p. 2 b.	Pomarańcze i pomarańczki świeże.
18 p. 1.	Kawa surowa w ziarnkach.
28 Uwaga 3.	Wina skażone solą do wyrobu koniaku, od 8° do 25° alkoholu włącznie za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu.
50	Gąbki.
77 p. 4 a, b, p. 5.	Wyroby ze szkła, objęte powyższemi punktami, przeznaczone do celów techniczno-przemysłowych.
111	Związki antymonu: emetyk (winian potasu i antymonu), fluorek, mleczan i szczawian antymonu; podwójne sole tych kwasów: siarczek antymonu sztuczny.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z dn. 18.II 1924 r. Nr. 15, poz. 146).

199.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 12 lutego 1924 r.

w przedmiocie częściowej zmiany § 1 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie uiszczania należności celnych, wymierzonych w złotych frankach (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 135, poz. 1124) zarządza się co następuje:

§ 1. Z wykazu towarów, wyszczególnionych w § 1 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 954), opłacających cło w monecie złotej, skreśla się następujące towary:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru
6 p. 1	Owoce i jagody świeże, solone, moczone, oprócz oddzielnie wymienionych;
6 p. 2-b.	Pomarańcze i pomarańczki świeże;
z 77 p. 4 a i b, p. 5	Wyroby ze szkła, objęte powyższemi punktami, przeznaczone do celów techniczno-przemysłowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z dn. 18.II 1924 r. Nr. 15, poz. 147).

200.

SPROSTOWANIE.

W wierszu 7 punktu d. § 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Kolei Żelaznych w por. z Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lutego 1924 r. w sprawie uiszczania opłat statystycznych przez ajencje celne Polskich Kolei Państw. (Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1924 Nr. 5, poz. 175) zamiast słów: „dział 4 i 12“ należy wstawić słowa: „Dział 4 § 12“.

Przepisy o służbie państwowej.

201.

OKÓLNIK L: G. U. K. 1109/W. A. K.

w sprawie zamknięcia okresu ulgowego.

Do wszystkich władz centralnych.

Sytuacja finansowa Państwa i konieczność zrównoważenia budżetów miesięcznych wymagają ujęcia wydatków w ramy jednego systemu, opartego na budżecie miesięcznym.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu na zasadzie § 16 Przepisów rach.-kas. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 i Monitor Polski Nr. 285 z 1921 r.) tudzież art. 6 projektu ustawy skarbowej na r. 1923 zamyka z dniem 20 lutego 1924 r. 1924 r. włącznie okres ulgowy ustalony okólnikiem z dnia 20 grudnia 1923 r. L: GUK 6675/WAK.

Po upływie tego terminu nie mogą być żadne wydatki dokonywane na rachunek kredytów roku 1923.

Warszawa, dnia 18 lutego 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

Sprawy walutowe.

202.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 lutego 1924 r.

w przedmiocie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1924 r. o zamknięciu kredytu dla Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej i o nadzorze nad jej działalnością kredytową i emisyjną.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczyposplitej z dnia 1 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 104) o zamknieciu kredytu dla Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej i o nadzorze nad jej działalnością kredytową i emisyjną zarządzam co następuje:

§ 1. Do zakresu działalności Rady Nadzorczej Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej należy:

a) ustalenie zasad działalności emisyjnej i kredytowej;

b) oznaczenie wysokości stopy dyskontowej oraz stawek procentowych i prowizyjnych;

c) nadzór nad czynnościami organów wykonawczych Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej oraz przeprowadzenie kontroli działalności, bilansów i sprawozdań;

d) zatwierdzenie preliminarza wydatków;

e) przedkładanie Ministrowi Skarbu wniosków, dotyczących spraw organizacyjnych, zmian personalnych w składzie Naczelnej Dyrekcji oraz pracowników Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, zmian przepisów służbowych, uposażeniowych, emerytalnych i dyscyplinarnych oraz wszelkich innych spraw wychodzących poza ramy bieżącego interesu bankowego.

§ 2. Rada Nadzorcza spełnia powierzone sobie czynności kolegjalnie pod przewodnictwem Prezesa Komitetu Organizacyjnego Banku Polskiego względnie zastępcy, wyznaczonego w tym celu przez Ministra Skarbu.

Na podstawie protokólarnie przyjętej uchwały Rada Nadzorcza może wykonanie pewnych czynności, należnych do jej kompetencji, powierzyć poszczególnym swoim członkom, Rada Nadzorcza może również powoływać do poszczególnych czynności biegłych i ekspertów.

§ 3. Przewodniczącemu Rady Nadzorczej przysługuje prawo zawieszania uchwał, które, zdaniem jego, wykraczają przeciwko ustawom lub interesowi państwowemu. Zawieszone uchwały winny być niezwłocznie przedstawione do ostatecznej decyzji Ministrowi Skarbu.

§ 4. W posiedzeniach Rady Nadzorczej przyjmować będzie z głosem doradczym udział delegat Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Wszelkie koszta, związane z pracami Rady Nadzorczej, obciążają budżet Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 138).

Pożyczki państwowe.

203.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM KOLEI ŻELAZNYCH

z dnia 7 lutego 1924 r.

o zmianie i uzupełnieniu warunków wypuszczenia serji I-ej 10% pożyczki kolejowej.

Na podstawie § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I-ej 10% pożyczki kolejowej (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 40) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy sprzedaży serji I-ej 10% pożyczki kolejowej będą przyjmowane, jako wpłaty do wysokości 50% nabywanej kwoty, obligacje 8% państwowej pożyczki złotej z 1922 roku według wartości imiennej odcinka złotowego z doliczeniem wartości bieżącego kuponu złotowego. Wartość odcinka markowego i bieżącego kuponu markowego będzie wypłacana w gotówce.

Obligacje 8% państwowej pożyczki złotej z 1922 r. będą przyjmowane jako wpłaty przy sprzedaży obligacji 10% pożyczki kolejowej jedynie przez Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 2. § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 19 stycznia 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia serji I-ej 10% pożyczki kolejowej (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 83) otrzymuje brzmienie następujące:

Do czasu podjęcia przez Bank Polski wymiany biletów bankowych na kruszec należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje Serji I-ej 10% pożyczki kolejowej wypłacana będzie w walucie polskiej według kursu dziennego franka złotego, obowiazującego w dniu dokonania wypłaty w myśl obwieszczenia Ministra Skarbu, wydanego na mocy art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044), z chwilą zaś uchylenia pomienionej ustawy według kursu franka złotego w dniu dokonania wypłaty, ustalonego w sposób, który wskaże Minister Skarbu.

Z chwilą podjęcia przez Bank Polski wymiany biletów bankowych na kruszec i przez czas trwania tej wymiany, należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje wypłacać się będzie w biletach bankowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Tyszka.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 139).

Przepisy o służbie państwowej.

204.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1924 r.

w przedmiocie zaliczenia funkcjonarjuszów straży celnej do grup uposażenia.

W wykonaniu art. 22 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. Funkcjonarjuszów straży celnej zalicza się do następujących grup uposażenia:

a) wyżsi funkcjonarjusze (urzędnicy):

Naczelny Inspektor straży celnej do grupy	V.
Starszy Inspektor „ „ „ „	VI.
Inspektor „ „ „ „	VII. szczebel c.
Starszy Komisarz straży celnej do grupy	VII.
Komisarz „ „ „ „	VIII.
Podkomisarz „ „ „ „	IX i X.

b) niżsi funkcjonarjusze:

Starszy Przod. straży celnej do grupy	X.
Przodownik „ „ „ „	XI.
Starszy Strażnik „ „ „ „	XII.
Strażnik „ „ „ „	XIII.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1923 r.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14.II 1924 r. Nr. 14, poz. 132).

za
we
ku
M-
do

„D

TRE